

Petr Kozojed, Kaplířové ze Sulevic na prahu raného novověku, Liberec 2009, 2 svazky (diplomová práce – oponentský posudek)

V dnešní konjunkturu studia šlechty u nás přirozeně nacházíme místa pozoruhodná, právě tak jako také poněkud hluchá, či opakující se. Petr Kozojed měl přitom bezesporu šťastnou ruku, či oko, když jeho pozornost byla nasměrována na rod, který nepatřil nikdy mezi ty klíčové. Nicméně mezi jeho členy nacházíme jedince, kteří dosáhli nemalého vzestupu. Je jistě samozřejmé, že velmi dlouhý časový záběr naznačují, že samotná heuristika ke Kaplířům musela být velice až extrémně náročná, náročná zejména pro toho, kdo má ambici se posunout poněkud dále v klasickém kánonu Augusta Sedláčka. Když odevřeme diplomovou práci Petra Kozojeda, záhy poznáme, do které skupiny diplomantů jej můžeme zařadit, jeho přístup majetkově – genealogický chápu nejen jako jediný možný, ale také jako neskrývanou ambici mladého historika, pokusit se prokázat své kvality právě na Kaplířích. Toto sebeuvědomění se u Kozojeda projevuje dosti šťastně i v koncepci práce, která patří k těm dosti výjimečným absolventským pracím, které byly schopny materii náležitě a zde, řekl bych velmi dobře, konkurovat všemu, co nabízí, jak by řekl zvěčnělý R. Nový „habundantní“ knižní trh...

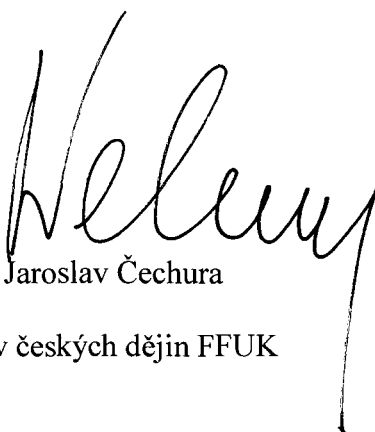
U diplomanta se mě líbí oddělení narrativní a faktografické roviny v „dlouhé“ kaplířovské vlně, překračující čtyři století. Je možné, že budoucnost prokáže inovativnost tohoto přístupu. Ono je tomu totiž tak, že při líčení dějin toho kterého rodu se tak trochu sváří nejednou značné bohatství pramenů s přehledností a snad bych mohl říci strukturální jasností. Každý neměl to „štěstí“, aby pobýval na dějinném jeviště toliko dvě století, jako Smiřičtí.... Dějiny rodu jsou koncipovány jasně a přehledně. Přece jen bych podotknul, že autor měl zevrubněji vysvětlit jeho svérázný odkazový systém, např. na s. 67 je užit hned desetkrát. Nemám námitek proti takovýmto inovacím, aby přece jen by měly být podrobněji vysvětleny,

zejména, když v prvním svazku nahrazují poznámkový aparát. Už tím spíše, že autor s oblibou odkazuje na budoucího uživatele a podobně. Může o tom diskutovat v rozpravě, osobně to nepovažuji za chybu.

Vlastní dějiny rodu jsou logicky rozčleněny, líbí se mi střízlivost při hledání prvního historického člena rodu, právě tak jako témata, která si Petr Kozojed vybral. Přiznám se, že jsem měl jistou obavu ze strukturování II. dílu diplomové práce, a to už je proto, že jmen, osob, ba osobností je mnoho, což přirozeně vytváří možnou past, past zejména pro autora na počátku vlastní kariéry. I zde Petr Kozojed překvapil, neboť se – stručně řečeno – žádné zmatky se nekonají. Jistě, oponent je od toho, aby hledal chyby, poklesky či nedostatky. Budiž mi dovoleno, abych se od tohoto paradigmatu poněkud odchýlil. Předchozí můj text jasně naznačil, že Kozojedova diplomová práce – navzdory všem nástrahám – je velmi šťastně komponována a já mám zato, že tak, že zbavuje oponenta hledat chyby a chybičky za každou cenu; a naopak mu umožňuje, aby zdůraznil kladné stánky množství práce, které jsou do textu vloženy. Neboť i to je kvalifikovaná oponentura...

Soudím, že diplomová práce Petra Kozojeda splnila všechny nároky na kvalifikační spis, jímž by byla být ukončena vysokoškolská studia historie a doporučuji ji jednak k obhajobě, právě tak jako uznat ji za rigorózní práci.

V Praze 10. ledna 2009

Prof. Jaroslav Čechura
Ústav českých dějin FFUK